

1.YIL

8/ TEMMUZ-AĞUSTOS 2023

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

TAYFUN OĞUZ

Anla artık kendim, benim de herkes gibi; ekşimiş kokusuna rağmen kabullenilmiş yalnızlıklarım vardı, birazdan son bulacak ömrümde.

MUHAMMET BARAN ASLAN

Ben ki ağacım.
Sözlerim yaprak yaprak.
Ufuk ırak.
Işık sürgün.
İnsan ufak...

FATMA KOŞUBAŞI

Umut dünyası işte, biraz yalan, biraz masal. Kalbimiz inanmazsa beynimiz kanar. Bir çocuk gibi kansın, mucizeler beklesin...Eh, bu hüznün üstüne de iyi geldi. İnsan insanı hem zehirliyor hem zehrini alıyor. Hüzün kovan kuşu gibi geldi, üstüme çullanan ağırlığı kanatlarıyla taşıdı gitti.

SAYININ YAZARLARI: Sude Yenin- Sophia Jamali Soufi- Feride Bozkurt Yıldız- Murat Kaya- Nilüfer Çeken Özbay- Alparslan Kılınç- Deniz Demiralp- Muhammet Baran Aslan- Damlanur Özsoy- Sezgi Kaya- Mihriban Cesur- Tayfun Oğuz- Halis Tamkoç- Fatma Koşubaşı- Muzaffer Tunca- Yasin Mert Özçelik- Recep Atmaca- Abdurrahman Özer- Ali Havan- Hamide Ayana - Sena Nur Uslu- Osman Akçay- İlknur Işcan Kaya

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü, Görsel Danışman: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 8

Dönem: Temmuz- Ağustos 2023

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 8 / 2023 TEMMUZ- AĞUSTOS DÖNEMİ ESERLERİ

1. Nüfûhte, Sude YENİN	1
2. Yalnızlık, Sophia JAMALİ SOUFİ	3
3. Rüya, Sophia JAMALİ SOUFİ.	3
4. Ölümün Çığlığı, Feride BOZKURT YILDIZ	4
5. Melal Deryası, Murat KAYA	5
6. Şengül, Nilüfer ÇEKEN ÖZBAY.....	7
7. Şiirim Seninle Başlasın, Alparslan KILINÇ.....	9
8. 4.47 Saniye, Deniz DEMİRALP.....	9
9. Figan, Mihriban CESUR.....	10
10. Ben Ki Bir Ağacım, Muhammet Baran ASLAN.....	11
11. Ahval, Muhammet Baran ASLAN.....	11
12. Bir Hayat Bilmecesi, Sezgi KAYA.....	11
13. Sadelik Zirvesi, Damlanur ÖZSOY	12
14. Beyaz Mermer Üzerinde, Tayfun OĞUZ.....	14
15. Uykusuyla Düşen, Halis TAMKOÇ.....	17
16. El Falı, Fatma KOŞUBAŞI.....	18
17. Yaşlı Bir Çamsın, Muzaffer TUNCA.....	20
18. Kendi Tiplemesini Konuşturan Sanatkâr, Yasin Mert ÖZÇELİK.....	21
19. Zincirlikuyu, Recep ATMACA	22
20. Vazgeçtim, Abdurrahman ÖZER.....	25
21. Cebimde, Ali HAVAN.....	26
22. Olanlar Oldu Tanrım, Hamide AYANA.....	27
23. Planlı Adam, Sena Nur USLU	28
24. Kaya Kınası, Osman AKÇAY.....	30
25. Elde Kalan, İlknur İŞCAN KAYA	31

NÜFÜHTE

Sude YENİN

Ruhlar vardı, hüir olmak isteyen; maskeler vardı, bu ruhların özlerini gizleyen. Benlikler vardı, çırpındıkları yerden kurtarılmayı bekleyen. İnsanlar vardı; cesaret, onlar için biçilmiş kaftandı. Cesur oldukları için, kan damarlarında çağlardı âdeta. Yazımın başlığını, "nüfühte" koymam da, insanların taktıkları maskenin sırlarından dolayı aslında. Nüfühte, "saklı, gizli" anlamına gelir. Eksik bir şeyler vardı bu insanlarda; çözülmeyi bekleyen gizler mesela. Tıpkı, DNA'larımızdaki henüz keşfedilmemiş kodlar gibi; merak uyandıran, lâkin, okunması zor yazılar misali. Örneğin, ben duvar örerim, veyahut da kapılarımı kapatırım öyle zamanlarda. Kimsenin beni okumasını istemediğim o anlarda, set çekerim insanlara. Susarım, suskunluğum dönüşür uzun bir sükûnete. Kalbim ve ruhum da demir atar o gürültülü sessizliğe, benimle birlikte. En çok da buna memnun olurum belli etmesem bile. Çünkü bilirim ki kalbim konuştuğu anda, mantığım devre dışı kalacak; bilirim ki, ruhum isyan ettiği anda bu sessizlik son bulacak. Kayboluyorum bu dinginlikte, bulunmak istemiyorum bir süre. İnsanlara acılarınızı gösterdiğiniz zaman, bunu "zaaf" olarak görürler ve ilk saldıracakları yer, daima o yaranız olur. Kabuk bağlamış olan o yara, öyle derininize kazınmıştır ki, soyulduğu anda hemen kanamaya başlar. Acı ise, firar etmenin yollarını arar o anlarda. Dizginlenemez, hapsediği yerden kaçıp gitmek ister çığlık çığlığa. Sonra da canınız yanar, güveniniz kırılır ve kalbiniz ağrımaya başlar sebepsiz bir şekilde. Aslında nedeni yeterince açıktır, ama insan konduramadığı için bunu hemen kabullenemez. O yüzden son zamanlarda şu mottoyu sık sık kullanır oldum; "İnsanlar unutmaz, sadece erteler." Acıyı, aşkı, özlemi, aileyi... O kadar çok kelime var ki, bu cümlemin arkasına sığınan; derin ve birçok kavramı barındırabilen bir cümle çünkü.

Yaşananlara, hayata, insanlara kırgınsa bir gönül; kan ağlar. Şüphesiz ki, güvensizliğin payı da oldukça büyük böyle olmasında. Shakespeare boşuna dememiş, "Güven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmez." diye. Unuttuğumuzu zannettiğimiz, geçti sandığımız; lâkin, acısı hâlâ taze olan ve "asla geçmeyen" o mâzi, yeniden kendini belli etti işte. Hayâl kırıklığı ile dolu olan geçmiş, insanı bir yerde yine gafil avlayıverir. Buradan da anlıyoruz ki, geçmedi. O geçmişin üstüne zaman devrildi bir kere, geçer mi hemen öyle? Arkasına sığındığımız maskeler, bizi o geçmişten korumaya yeter mi? Hele de o geçmiş, hâlâ is kokuyorsa ve bize tozlu rafların arasından göz kırpyorsa... Hiçliğin ortasında, zemheri bir havada kalakaldık. Bedenimiz kaskatı, tir tir titriyor bu kara kışta. Ama ruhumuzun da bundan bir farkı yok; üşüyor, yitip gidiyor anılar canlandıkça. Birer birer eksiliyor hislerimiz içimizden, yazdıkça tükeniyor kelimelerimiz. O hâlde, nerede o güven dolu kalkanımız? Yerle yeksan oldu, tek bir dokunuşla. Mâzinin eli değdi çünkü o maskeye, acılarımıza. Dokunduğu yeri yaktı geçti, kül etmeden bırakmadı benliğimizi. Sızladı yaramız; koptu gitti bizden parçamız, herkesten gizlemeye çalıştığımız acı kaldı geriye. Ne maske kaldı ne de delinmesi zor sandığımız o gard.

Zaman, insanlar konusunda bağışlayıcı değil ne yazık ki. Anılar silikleşmeye başlasa bile, özlediğiniz o insan geri dönmüyor. Bazı zamanlar benim de kendimi sorguladığım, "Keşke, şunu yapmasaydım, keşke öyle demeseydim." dediğim anlar oldu. Sonra anladım ki, keşkelerle de yaşanmıyor. Çünkü, keşke o insanı geri getirmiyor; keşke, sünger çekilen mâzinin kırıntıları sadece. Buna rağmen, geriye dönmek istediğim çok an da oldu. Bazı zamanlar oldu mesela; gözüm dolu dolu, geçmiş bataklığına saplanıp kalmışım âdeta. Yutkunarak, boğazım düğümlenerek hatırlıyorum öyle anları. Şimdi geriye dönüp bakıyorum da o günlerden

Shakespeare boşuna dememiş, "Güven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmaz." diye

sonra kendimi korumam gerektiğini kalkan oluşturarak öğrendim ben. Dıştan bakan insanlara göre sert biriyim, tanıdıktan sonra karar verenlere göre de yumuşak. İkisinin ortası olmak iyi aslında, "sana nasıl gelirse, öyle karşılık ver" sloganı ağır basmaya başladı yaş aldıkça. Güvensizliğin gebe kaldığı şüphe; insanın içine düşünce, çıkması neredeyse imkânsız bir girdap gibi. Misal, eskiden daha çabuk güvenirdim insanlara. Her şeyimi paylaşmaya çalışırdım, bu sadece eşyalardan da ibaret değil; hislerim de akıp giderdi birine inandığım zaman. Bu yüzden çok kandım, çok da kanadım. Ben duygularımı belli ettikçe, insanlar bunu kullanmaktan da geri durmadı tabii. Canım yandıkça ağlardım; insanlara verdiğim değer, gözyaşı olarak kendini belli ederdi sanki. Nereden bilebilirdim ki, akıttığım her bir yaşın hayâl kırıklığım olacağını? Büyüdükçe işlerin öyle olmadığını anladım, aldığım darbelerle güçlenmeye çalıştım. Artık ağlamak yerine, tartarak atıyorum adımlarımı. Duygularımdan daha ziyade, mantığımı devreye sokmaya çalışıyorum önemli zamanlarda. Lâkin, duygusal tarafımın da ağır bastığı zamanlar illaki oluyor. İnsanları çözdüğünüzü sanırsınız, ama durumun öyle olmadığını da çok sonra anlarsınız. Açık kitap gibi olan insanlar da var, derinliğinde kaybolmak istediğiniz insanlar da. O yüzden gözler çok anlamlı gelir bana; sanki içine girdiğiniz an, o labirente kaybolacakmışsınız hissiyatı verir. Bundandır ki, göz teması kurmayı severim insanlarla. Ders anlatan hocamı pürdikkat dinlerken, bir şeyler anlatan arkadaşımı onaylarken ya da biriyle, sıradan bir muhabbete dalmışken... Kelimelerle oynamayı, gizemleri bulmayı da severim. Doğrudan anlatılan değil de içinde birçok anlam barındıran cümlelerin altını çizmek de hoşuma gider. Hayat da bir paradokstan ibaret değil mi zaten? Direkt ulaşmak değil de aşama aşama ilerlemek daha heyecan verici bence. İpuçlarını bulup, yörüngeleri takip ederek o sırrı çözmenin hazzı bambaşka. Keşfedilecek daha çok şey var hayatta, öyleyse durma sen de başla.

RÜYA

Sophia JAMALİ SOUFİ

seni özlediğimde
Saat eller
hareket etmiyorlar
Ve rüyalara seyahat ediyorum
seni özlediğimde
Hiçbir ayna bana senin görüntünü göstermiyor
Hiçbir duvar beni koruyamaz
Hiçbir yıldız gözyaşlarımı göremez
Ve gökyüzü tüm çığlıklarımı açık pencereye döndürüyor...

YALNIZLIK

Sophia JAMALİ SOUFİ

Aynalar bana senin gözlerinden
başka bir şey göstermiyor

Yokluğunda ağaçlar ölür
yalnızlıktan

Ve güvercinler hasretlerini
vurur kör pencerelere

ÖLÜMÜN ÇIĞLIĞI

Feride BOZKURT YILDIZ

(Bu yazıyı kardeşime ithâf ediyorum.)

O gün yine telefonuma bir uygulamadan bildirim gelmişti. Normalde grup mesajlarına bakmayan ben atılan yer benim için önem arz edince bu kez hemen baktım. Önümüz yılbaşıydı ve yılbaşında bir yazma ödevi verilmişti. Herhangi bir çocukluk anımı hikayeleştirerek anlatmam isteniyordu. Çok anı vardı elbette ama ben hafızamda en çok yer edeni aktarmayı seçtim. Üç kardeşe sahibim ve okula benden iki yaş büyük olan ablam ve benden iki yaş küçük olan kardeşimle gider gelirdim. En küçüğümüz evde kalırdı. Hayatımın en güzel zamanlarını o ilkokul döneminde geçirdim diyebilirim. Servis bizi evden alır eve bırakırdı. Ablamla ben bizden küçük olan kardeşimi korur gözetirdik ama küçük olduğundan değil bir maraza çıkarmasın diye malum, yaramazdı. Çok da küçük sayılmazdı aslında üçüncü sınıfa gidiyordu daha. Oysa o yaşlardaki çocuklar şimdilerde el bebek gül bebek yetiştiriliyor. Yine her şeyin normal olduğu bir Ramazan günü mahallenin tüm çocuklarıyla inmiştik servisten. Evi sağ tarafta olan şanslıydı çünkü servisten inince karşıya geçme sorunuyla yüz yüze gelmiyordu. Ablamla ben indikten sonra bir de karşıya geçmek zorundaydık. Fakat kardeşimin servisin yanında olmadığını fark edince iş işten çoktan geçmişti. Hemen, önümdeki servis hareket edince karşıya koştum. Bizim evin önündeki çimlik alanda kardeşimi yatıyor gördüm. Diğerleri gibi donup kalmadığıma şükrediyordum. Panik halinde onun yanına fırladım hemen. Birkaç dakika sonra kendimi onun başucunda diz çökmüş vaziyette buldum. Başını avuçlarımın arasına almış karanlığa sığınırçasına gözlerini sıkı sıkıya yummuştum. Kafamın içinde hiçbir şey net değildi. Çılgık atıyordu düşünceler, dilleri lal olmuştu duygularımın. Yoldan geçen arabalar, duran servis şoförü, komşular, dakikalar durmuştu benim için. Ne kadar süre kafasını öyle tuttuğumu hatırlamıyorum. Kıl ve kan dolu avuçlarımdaki ıslaklığı bile hissedemiyordum. Sonra yüzüne döndü bakışlarım. Dili dışarıya kaymıştı. Yaptığı yaramazlıkları tekrar hatırlattı bu görüntü bana. Yine o yaramazlığıyla bakıyordu sanki. Derken çılgınlık tanıdık gelmeye başladı. Annem uzaktan izliyordu gözyaşları eşliğinde. Birileri ona su içirmeye çalışıyordu korktuğu için ama o ısrarla sudan bir yudum almıyor, ağlıyordu sanki bir işe yarayacakmış gibi. O dizlerini dövüyorken diğerleri araba ayarlamaya çalışıyordu. Soğukkanlı olanlar bir onlardı herhalde. Çünkü ben bu ana hapsoldüğümüzü düşünüyordum artık. Biçare hastaneye ulaşıldı tabi. O ilaç kokulu yerde yoğun bakımda saatlerce beklenildi endişeyle ve bir ümitle. Ama ablamla beni götürmediler bu olaydan bizi sorumlu tutuyorlardı. Bize göre de zaten ceza olsun diye evde bırakılmıştık. Biz büyümüşüz niye korumamışız onu. Serviste güle oynaya şarkılar eşliğinde gelirken biz çocuk aklımızla nereden bilebilirdik ki onun tez canlı davranarak herkesten önce ineceğini. Ama işte hayatımızın denetimi bizim elimizde değil. Hele çocukların hiç değil. Çocuklar zaten ölümü düşünemez ki yakıştıramaz da sevdiklerine. Onlar için her şey toz pembe. Öyle büyüdüklerinden de değildir bu öyle olmasını istediklerinden. “Sevdiklerimiz gitmesin, sevdiğimiz şeyler elimizden alınmasın.” düşüncesindeler. Bu yüzden etrafında kendilerine en ufak sevgi gösterene şımarırlar hemen. İlgisini daha fazla çekmeye çalışır sonra da şebek olarak görülürler. Şanssız olanlara da sorumluluk verilerek bir an önce büyümeleri istenir. Şanssızdık. Ve ne yazık ki kardeşimin hayatının denetimi de bizim elimizde değildi...

MELAL DERYASI

Murat KAYA

Melâl deryası gönlüm
Azgın matem dalgalarının koynunda inim inim inlemekte
Gök gözlerden ayrı düştü düşeli
Dalından koparılmış bir gül gibi yad ellerde sola sola
Her öğün cız eden kalbim
Boğazıma dizdirmekte yediğim her lokmayı
Yuduma gelmeyen içtiklerimle
Sudan çıkmış bir balığa döndürerek duygularımı
Ta ilkokul yıllarımda başlayıp Cebrail peygamber dostluğunu andıran
Bu sıkı muhabbet
Haset tüten bakışların, kem sözlerin
Kurbanı olmadan önce
Beyaz bir gül goncası gibi ruhlarımıza şevk verir
Bütün kuşları gıpta ettirerek cıvıldaşarak bu dostluğa dem çektirir
Ruhlara sadakat tohumları ektirir
Acı tatlı bütün anları
Aynı özveriyle yaşayıp durur
Kalplerimiz aynı yaşama sevinci için yoğrulur
Geleceğe umutla bakar
Vatan, millet aşkını gönlümüzde tütürerek
Millete ve vatana hizmet sevdamızı alevlendirip durur
İken
Bir diken gibi
Yüreğimize batan ayrılık rüzgârı
İkimizi ayrı diyara savurdu
Şimdi ben kavrulmuş ruhumla buzdağına çarpmış bir gemi gibi
Yalpalayarak yol alıyorum
Bu hayat denizinde
Yüreğimde sürgün veren yalnızlığın en koyu demini tadarak

Nereye baksam, kiminle konuşsam
Hep gök gözlerin vefakâr bakışlarını hayal ederim
Biten bu muazzam muhabbetin acısı içimi dağlayıp durmakta
Bağlarım, bahçelerim talan olmuş
Güllerim, menekşelerim bükük boyunla selamlar beni
Her sabah
Solgun gülüşlerini yüreğime damlata damlata
Dumanlı başım
Bir gün olsun gün yüzü görememenin kederiyle
Kasavetli yılları yaşar durur
Gök gözlerin bal gibi kelimelerinden mahrum kaldım kalalı
İçimdeki yangın

Ayrılık rüzgârı gelip bizi bulduğu günden beri
Harıl harıl yanmakta
Kavuşmamızın mahşere kalmış olmasının bilinci
Yüreğimi bir burgu gibi oymakta
Ruhumu köze koyan
Ayrılık rüzgârı
Hiç yok yere ayrı düşmemizin bir nişanesi olarak esip durmakta
Bu orta yaşımda bile
Bir mümin olarak Allah'tan hiç umut kesmedim
Deşerek yüreğimi
Bu ayrılığın yüreğimde açtığı yürek yarama
Tuz ekmekten hiç geri durmayarak
Vuslat gününü
İple çekip durmaktayım
Ve
Gün gelecek bahçemde solgun gülleri bülbüller hayata bağlayacak
Ve ben vuslata ererek gün ışığına merhaba diyeceğim

ŞENGÜL

Nilüfer ÇEKEN ÖZBAY

Ben Şengül. On altısına varmadan, “Evlilik çağı geldi.” deyip köy ağasının büyük oğluna verilen kız çocuğu. Kaynana, kayınpeder, kayınlar, görümceler, eltiler... Herkes aynı bahçede. Koca konakta gün yüzü görmeden yılları geçen gelin, eş, anne... “Erkeğinden önce kalkmayana karı denmez,” deyip sabah ezanıyla yataktan çıkarılıp işe koşulan kadın. Durmadan çocuk doğuran anne.

“Düğüne annem olmadan gitme Şengül!”

“Sokağa yanında kimse yokken çıkma Şengül!”

“Kahvenin önünden geçerken başını sakın kaldırma Şengül!”

“Erkek çocuğu bulana kadar doğurmaya devam et Şengül.”

“Toplum içinde yüksek sesle gülmen yakışık almaz, gülme Şengül!”

“Yemeğin salçalısı kadının kalçalısı makbul Şengül.”

“Sen tarlada olmazsan gündelikçiler çalışmaz Şengül.”

“Babanın evinde varlık mı gördün, parayı çarçur etme Şengül!”

“Şengül, Şengül, Şengül...”

Düğünlere kaynanam olmadan gitmedim.

Sokağa yalnız asla çıkmadım.

Başımı hep öne eğdim.

Dört kızın üzerine Adem’i doğurdum.

Gülmedim, yetmedi, tebessüm etmeyi bile unuttum.

O kadar hamilelikten sonra aldığım kiloları veremedim üstüne koydum yüz on kilo oldum.

İt gibi çalıştım.

Kıyafetlerim kullanılmaz olana kadar üzerime bir parça şey alamadım.

Dayanıklıymışım ki göğüs kanseri olmama rağmen önce büyükleri sonra kocamı gömdüm.

“Ölenle ölmüyor Şengül.”

“Daha gençsin. Elli iki yaş ne ki Şengül.”

“Köyde seni tutan bir şey yok şehre yerleşsene Şengül!”

“Bu kilo sana çok, mide ameliyatı olsana, kesin çözümümüş Şengül.”

“Sana röfle nasıl da yakışır Şengül.”

“Verdiğin kilolardan sonra vücudun çok sarkmış gerdiresene Şengül!”

“Artık tarlada orada burada çalışmıyorsun protez tırnak yaptırırsana Şengül!”

“Yanlış anlama ama fotoğraflarda alınan göğüsün çok belli oluyor silikon yaptırırsana Şengül!”

“Şengül, Şengül, Şengül...”

Ölenle ölmedim.

Yaş aldığımı kabul etmedim.

Şehirden kendime bir ev aldım.

Mide ameliyatı için masaya yattım. Dal gibi oldum.

Sarı saçlarımla etrafta boy gösterdim.

Sarkan yerlerimi gerdirdim. Birkaç küçük dokunuş da yüzüme yaptırdım.

Protez tırnaklarımın rengini pembe ve mor seçtim.

Yetmedi. Alınan göğsümü de yaptırdım.

“Kocan öldükten sonra sana bir haller oldu Şengül.”

“Eski günlerini özleyiyor musun Şengül?”

“Kaç yaşında kadınsın, şu yaptıkların hiç yakışıyor mu Şengül?”

“El alem arkandan, ‘Aranmaya başladı.’ diye konuşuyor Şengül.”

“Kaç tane çocuğun var sana karışmıyorlar mı Şengül?”

“Evlenmeye niyetin yok mu Şengül?”

“Ne varlıkmiş be ye ye bitiremedin Şengül.”

“Hastalığın nasıl oldu Şengül?”

“Şengül, Şengül, Şengül...”

"Şengül, Şengül, Şengül..."

ŞİİRİM SENİNLE BAŞLASIN

Alparslan KILINÇ

Bu şiirimin öznesi sen ol.

Yüklemi ben...

Sevdamız sıralı cümleler gibi,

Soluksuz art arda gelsin.

Arasına virgül,

Sonuna nokta koymadan;

Uzasın gitsin.

Olmasın hiç soru işareti.

Ne kafamızda ne de gönlümüzde.

Ünlemle başlasın her buluşmamız.

Bitsin ünlemle.

Girmesin aramıza kesme işaretleri.

Her daim yanı başımızda olsun üç noktalar.

Yerini alsın ismimizin baş harfleri.

Tırnak içlerinde.

Sadece bir nefeslik ayrılışlarımızda,

Noktalı virgül olsun.

Şiirim seninle başlasın.

Seninle bitsin.

4.47 SANİYE

Deniz DEMİRALP

Kal orda.

Bir adım daha uzaklaşma.

Yeter bu kadar mesafe.

Bu şarkı sensiz ne söylenir ne de dinlenir.

Biraz daha dur, bütün gitmelerine rağmen

Saksıda yeni açan çiçeği görmen lazım.

Ne zamandır seni bekliyor.

Mahallenin kedisi, sen olmayınca yüzüme bile bakmıyor.

Ayten teyze seni sordu,

Buzdolabı bozuluyor sürekli, sen anlarsın dilinden.

Balkona da çıkmıyorum senden sonra

Bir adım daha atmaya kalkma

Sensiz eksik buralar

Dur bekle şarkı sensiz dinlenmiyor

O bitsin bari

Yüreğime düşen acı gölgeleri al temizle demiyorum ki sana

Gel bana sarıl hiç bırakma da demiyorum.

Savaş meydanına da atmıyorum seni.

Niyetim mahcup hissettirmek de değil.

Şarkı bitsin sadece

FİĞAN**Mihriban CESUR**

Yağmur sonrası sonsuz huzura kavuşturur içimi berrak bakışların.

Beni mest eyler müjganların.

Bu özge hal içinde hep senli hülyalardayım.

Gerçek olmayan bu aşk masalı devranında dönüp durayım.

Dilim lal olur susar uzunca.

Bu bahtı kara hep feryat figanda.

Her dem seni anar bu biçare,

Anılarını yokluğunun yakışıyla yad etmekte.

Gönlüm kan ağlar bu ahvalde iken

Ben bir kavuşma beklerken

Sevda hanemize nasip diye ayrılık yazılmış.

Olanda bir hayır olmayanda bin hayır aranırmış.

.

BEN Kİ BİR AĞACIM**Muhammet Baran ASLAN**

Ben ki ağacım.
Sözlerim yaprak yaprak.
Ufuk ırak.
Işık sürgün.
İnsan ufak...

AHVAL**Muhammet Baran ASLAN**

Kimin kanlı kuyuları var
Gövdesinde, benim kadar?
Kimin üstüne benim kadar
Yağdı kar!

BİR HAYAT BİLMECESİ
Sezgi KAYA

Bir sabun köpüğüne benzer hayat,
Kalbinden vurulmuş ürkek bir ceylana benzer,
Kimi zaman kibirli herkese tepeden bakan gösterişli,
Kimi zamansa tevazu sahibi alçak gönüllü bir kent şövalyesi,
Bir sabun köpüğüne benzer hayat,
Kanatlarından vurulmuş ürkek bir serçenin sessiz çığlığına benzer,
Bazen soğuk musalla taşında can damarlarının tamamı kesilmiş cansız bir beden gibi mesafeli,
Bazen de kalbi soyut bir bedenin içinde çarpan bir masal perisi,
Bir sabun köpüğüne benzer hayat,
Yağmurdan artakalan sisli bir çiğ tanesine benzer,
Çoğu zaman güneşli bazen de sisli puslu bir kar tanesi,
Ender de olsa karda açan Kardelen misali nazlı gizli bir pırlanta hikayesi...

SADELİK ZİRVESİ

Damlanur ÖZSOY

13. yüzyılın başları ile 14. yüzyılın sonlarında yaşamış ünlü mutasavvıf şair Yunus Emre'yi bilmeyen yoktur. Peki sehl-i mümteni kavramını hiç duydunuz mu? Sehl-i mümteni 'Kolay görünen ancak benzeri söylenmeye kalkınca zor olduğu anlaşılan, özlü söz söyleme sanatı.' olarak tanımlanıyor. İşte Yunus Emre'nin şiirleri bu sanatın parladığı şiirlerdir. İlmîni ve söz söyleme kabiliyetini birleştirip bunu sade, akıcı ve anlaşılır bir üslupla şiire dönüştüren Yunus Emre insanlığa, yüzlerce yıl sonra bile hatırlanacak büyük bir gönül mirası bırakmıştır.

"Bir avuç toprak, biraz da su'yum ben/ Neyimle övüneyim, işte buyum ben." derken hem insanın özünün ne olduğunu hem de bu özün kibir vasıtası yapılamayacağını hatırlatıyor. İnsan olarak dünyaya gelmek bizim elimizde değildi. Bir avuç toprak, biraz da sudan ibaret olan insan bununla övünebilir mi? Elbette hayır. Bizim elimizde olan bir şey varsa o da ruhumuzu inşa edebilmektir. Ruhunu sağlam temeller üzerinde inşa edebilen bir insan da zaten kibirden her zaman uzak duracaktır.

"Bir kez gönül yıktınsa/ Bu kıldığın namaz değil." derken gönül kırmanın, insanın yaptığı ibadetin ruhunu zedeleyecek kadar kötü bir davranış olduğunu hatırlatıyor. Zannediyorum ki Yunus Emre bu dizelerde ibadete bakış açısının yanlışlığını eleştiriyor. Şöyle ki ibadet bir anlık yapıp bitirilecek bir ödev değil, insanın hayatına ve davranışlarına ışık tutması gereken bir meşaledir. İbadetini samimiyetle yapan bir insan bütün hayatını titizlikle inşa etmeye çalışır ve insanların gönüllerini yıkan veya inciten biri olmaktan kaçınır. İbadetini alelade yapılacak bir ödev olarak gören, samimiyete değil riyaya yanaşan biri ise gönüller yıkmaktan çekinmez.

Yunus Emre yine bir başka şiirinde "İlim ilim bilmektir/ İlim kendin bilmektir." derken insanın kendi ruhunu inşa etme yolunda başvuracağı yegâne kaynağın ilim olduğunu yüzyıllar öncesinden söylüyor. Öyle ki insanın özü toprak ve su ise ruhun özü de ilimdir. Ruh ilimle yoğrulursa kıvam alır.

Bunlar gibi daha nice dizelerinde açık, duru üslubuyla insanlığa seslenen şair şiirleriyle hala yaşamaya devam ediyor. Bu sözler ilk bakışta her ne kadar basit gibi görünse de bu sadeliğe ulaşmak derin bir tefekkür, tecrübe ve ilim gerektiriyor.

Şimdi pusulamı yakın dönem yazarlarından birine çeviriyorum. Sait Faik Abasıyanık'ın Son Kuşlar kitabının sonunda, Sait'ten Hatıralar kısmında Bedri Rahmi Eyüboğlu şöyle diyor: "Hani bazı ressamalar vardır. Resimlerini şöyle rastgele, kalenderce, gelişigüzel yapmışlardır. Eserlerinde en ufak bir titizlik, aşırı bir itina sezilmez. Bu, gelişigüzel resimlerin peşine takılır, o ressamın hayatını incellersiniz, bir de bakarsınız ki o kolaylığın altında, o kalenderliğin, o sallapatiliğin altında domuzuna bir gayret, kahredici bir sabır ve şaşırtıcı bir inat saklıdır."

Bedri Rahmi Eyüboğlu yazısına, Sait Faik'in öykülerinin de bu türden öyküler olduğunu söyleyerek devam ediyor.

İnsanın hayatında ve zihninde yaptığı yolculuk; gördükleri, duydukları, yaşadıkları berrak bir göle dönüşmesini sağlayan damlalar gibi aslında. İşte bir yazar veya şair için o berrak ve duru göl, üslubunun ve kullandığı dilin en güzel seviyeye ulaştığı yer oluyor. Belki buna zirve de diyebiliriz. Sadelik zirvesi.

İnsan sanatın herhangi bir dalında ne vakit olgunlaşır ve ustalık eserlerini vermeye başlar diye düşününce cevabım hep aynı oluyor. Zirvenin sadelikte olduğunu görüyorum.

Sadelik ve duruluk hep hayranlık uyandıran ve insan ruhuna iyi gelen şeyler olmuş ve olmaya devam ediyor.

İnsan ilim deryasına daldıkça, kâinatı keşfettikçe, öğrendikçe ve okudukça görür ki bildikleri evrende bir karınca kadardır. Bunun bilincinde olduğunda kendisini kibir canavarının kucağında değil tevazu bahçelerinde, çiçeklerin arasında bulur. Gönüllerimize dokunan, bam telimizi titreten ve bize hayal dünyasında yolculuk yaptıran tesirli sözler, şiirler işte bu tevazu bahçelerinden yazılmış olmalıdır. Çünkü o şahane sadeliğe ulaşmak; bunalmış, bıkmış, yorulmuş karmaşık bir zihinle mümkün değildir. En güzel dizeler zihin denizinin suları berrak olduğunda, gönül güneşinin önünü bulutlar kapatmadığında ortaya çıkar. Müthiş tecrübeler, kimi zaman zihnin sınırlarını zorlayan ilimler, türlü hayat mücadeleleri ruhumuzun çekirdeğine ulaşabilmek içindir. “Bir ben vardır benden içerü”deki beni bulabilmek, “Aşk boyadı beni kâne”deki aşkla boyanabilmek içindir.

Hayatın anlamını ararken nice yollardan geçiyor ve belki birçok badire atlatıyoruz. Kendimizi bulmaya çalışırken ıssız bir karanlığın içine düşüveriyoruz. Sonra güneşimize ulaşmak için yeniden gayret etmeye çalışıyoruz. Hayatımızı aydınlatacak olan o güneşe ulaşmaya çalışırken büyüyor ve değişiyoruz. Aslında bunca gayret, bunca yaşam mücadelesi içimizdeki ıslıl ıslıl, dupduru güneş doğabilsin diye. O güneş doğup gönlümüzü tüm samimiyetiyle ısıttığında ve sadelikteki zenginliği keşfettiğimizde Yunus Emre, Sait Faik ve daha niceleri bu yüzyılda da yeşerir belki, kim bilir?

BEYAZ MERMER ÜZERİNDE

Tayfun OĞUZ

Yazmak istiyorum. Yazmaktan da çok, anlatmak istiyorum. Öyle sıradan cümlelerle falan değil ama! Noktasız, virgülsüz, ünlemsiz, imlasız...

Tek nefeste okunmaya degecek cümlelerle anlatmak. "Ahh tanrım, neden bu yüzyılda yarattın beni?" gibi bir soru cümlesi doğru olmaz bu satırlara başlamaya. Avare yaşamak gibi yazmak ya da avare yazmak gibi olan, yaşanmışlıkları anlatan satırlar yazmak istiyorum. Tarihe dip not düşülecek cümleler çıksın, insanlar okuyup beğendikleri cümlelerin altlarını çizsinler istiyorum. Hatta birçok okuyucu anlamadan okusun. Tekrar tekrar okudukları halde yine de anlamayıp, "Okudum fakat; kendimden bir şeyler bulamadım," desinler. Kendi kötü yanlarını, yine her zamanki gibi ustalıkla saklamak için çaba harcasınlar. Yani sırf okudum demek için okusunlar. -neden yumuşatmaya çalışıyorum ki kendime olan düşünceleri- hemen okuyanları suçlayıp; "kendilerinden kaçıyorlar" değıp satırlarımın beğenilmeyeceğini görmemezlikten gelerek, hayatın gerçekler ihtimalinden yine kendimi kaçırıyorum.

Ne çıkar bundan! Bizler; alışık değil miyiz zaten, yaşamadan yaşadım, alışmadan alıştım ya da alıştıktan sonra yok alışmadım ki demeye? Bizler alışık değil miyiz gerçekliğe inanırken korktuğumuz ihtimallerin gerçeğe dönüşmesinden kaçmaya.

Ne tezatlıklar var ömrümüzde.

Cümlelerimde de olsun ne çıkar bundan? Hayatımdaki siyah ya da kara günler de, tozpembe mutluluklarımla tezatlık içinde değil mi? Yaşam biçimlerimizde de, yazı dilimizdeki gibi altını çize çize devam ettiğimiz tekrarlarımız var. Çoğu zaman hata olduğunu bile bile yaşadığımız tekrarlarımız. Hani adına pekiştirme dediğimiz. Ortaokul sıralarında Türkçe öğretmenim "Hadi bakalım yavrum, bir pekiştirme örneği de sen ver." dediğinde, -ben büyüyünce, hatalarımı ve hatalarımın bereketli mahsulleri olan hayal kırıklıklarımı, pekiştire pekiştire yaşayacağım- dese ydim.

Büyürken; pekiştire pekiştire, çeke çeke, sündüre sündüre yaşadığım acıları, şimdi tek nefeste okunacak cümlelerle, kaçışlarımın ağırlığı altında ezile ezile yazıyorum Tanrım.

Ahh Tanrı'm, ya da bir başka dilde Rab, ya da bir başka dilde Allah'ım. Bunlar neydi peki, eş sesli mi?

Güzel Türkçemize dışarıdan girmiş yabancı kelimeler bunlar.

Son günlerde, Türk Dil Kurumu'nun yönetim kurulu üyelerinin yaptığı toplantıda yapılan oylama sonucu, bir oy fark ile kurum içindeki, "Güzel dilimiz Türkçenin daha güzel bir dil olması için yapacak bir şey kalmamış!" söylentilerini ortadan kaldıracak bir çalışma yapılması kararına varıldı.

Böylelikle kurum çalışanları; güzel dilimiz Türkçenin, yabancı kelimelerden arınmasını sağlamak amacıyla, mülteci kelimelerin tek tek bulunup gün yüzüne çıkartılarak ait oldukları coğrafyalara gönderimi konusunda hummalı bir çalışma içine girdiler.

Peki ya; bizlerin güzel ömürlerimize istemeye istemeye aldığımız yabancı kimlikler, ruhlar, bedenler ve zehirli düşünceler ne olacak? Hangi kurum ve kuruluşun ilgili makamının kapısını çalıp, elimde rengini hiçbir zaman beğenmediğim yarım kapak karton dosya tutarak; saygı yüklü bir ses tonu ile konuşmaya başlamadan önce, karşımdaki ilgili makama hissettirmeden boğazımı temizleyip, "Ömrümdeki yabancı ruhların, benliklerin, düşüncelerin teker teker bulunarak, ait oldukları coğrafyalara gönderilmesi talebinde bulunuyorum. Kurumunuzun ve makamınızın elinde bulundurduğu güç, yetki ve imkanlarla gereğinin

yapılmasını saygıyla arz ederim.” dediğimde, makam sahibi koltuğuna biraz daha yaslanıp derin bir nefes alarak; “Dosyanızı şuraya bırakınız, gerekli incelemeler yapılacaktır ama sizin için söylenecek pek bir şey kalmamış gibi görünüyor” demesi ne büyük bir acı.

Belki de bir başka çağda yaratılmış olsaydım hiçbir şey böyle olmayacaktı! Tanrının beni bu çağda yaratmasını ben istemedim. Aslında “söyleyecek” çok şey var! Neden hiçbir şey yapmadan “Bu senin kaderin.” dediğiniz yerlere itiyorsunuz bizleri. Bizler; hayatlarını cehenneme çevirdiğiniz, sonra da ölümle korkutarak yaşamaya mecbur bırakıp, ölümü unutturmaya çalıştığınız o zavallı ölümlüler değil miyiz? O halde Dante gelsin de Cehennem'i bir de bu çağda yazsın bakalım. Montaigne Denemeler'ini, “anlaşılmak için zaman bulamayanlar yalnızlığında” yeniden kaleme alsın. Gelsin de düşüncelerini; insan kaderinin bu kadar kolay bir şekilde, başkasının “söyleyecek sözünün” olup olmadığına karar verdiği çağda yazsın bakalım.

Bu yüzden; şimdi bu soğuk mezar taşının üzerinde oturan, anlaşılmaya yeterli zaman bulamayanlardan olarak, ölümün sonsuz bir terk ediş oluşunu kabul eden bu zavallı ile onların yazıları bir olamaz. Bu çağda insanlar ve kurdukları cümleler daha karmaşık sayın okuyucu.

Anlatmak daha güç ve emek gerektiriyor. Ben tek bir satır için gecelerce çıldırıyorum okuyucu. Gecelerce çıldırıyorum. Ge-ce-ler-ce! Tek bir satır yazabilmek için kaybolup gidiyorum, kaybolup gidiyorum, kaybolup gidiyorum okuyucu! Üstelik birçok kere olmaktan korktuğum yerlere gitmişliğim oldu. Tek bir satır için çıldırdığım geceler oldu.

Söyler misin okuyucu; adımın önünde yazar sıfatı olması, kendi ellerimizle canavarlaştırdığımız, acımasızlaştırdığımız bu çağda, güzel ve anlamlı insan olmaktan daha mı önemli? Bana yazar falan demenize gerek yok. “Bu çağda iyi kalmaya çaba harcamıştı” diyerek, gözleriniz dolsa yeter.

Dedim ya; yazmak isterdim yalnızlıklarımı, yalnızlıklarınızı ve hatta yalnızlıklarınızın alaca renklerinin sebeplerini... Hem de öyle afili cümlelerle falan değil, sade ve tek nefeste okunacak cümlelerle pekiştire pekiştire. Üstüne üstlük başlık falan da atmadan, öylece yazmak! Hepimizin kaderine sinmiş, yalnızlığın o ekşi kokusu üstüne. Bu mezar taşının kış günü soğuşunu kaba etimde hissederken; yüreğimde taşıdığım yalnızlığın, bu soğuk beyaz rengini göstermekten hiç çekinmeden “Bakın benim yalnızlığım sizin yalnızlığınıza daha afili.” diyerek yazmak. Hatta; haddimi bile-isteye aşp, diğer benliklerimin içinde kayboluş sancılara acıyarak bakanların acınası yalnızlıklarına, çiçekler çizip gülerek yazardım. Acılı, mağrur ve kabullenilmiş yalnızlıklarım. En acısı da bu sayın okuyucu, “kabullenilmiş yalnızlıklarım” yazmak istemek. Yaşamak istemek ama sahibi olduğum zamanın rengarenk çiçekleriyle yaşamak.

Sessizlik evi olan bu soğuk taş üzerinde otururken bile, ruhlarımızı birbirimize yabancılaştırmadan mukaddesleştirerek yaşamak istemenin, büyüleyici mutluluğu ile yazmak hayatlarımızı.

Ara ara; bu soğuk taşlar mahallesine gelen, fazla konuşmalardan kaçınan misafirleriz hepimiz. Kendi sesimizden başka kimsenin çılgılığını duymayan sessiz misafirler. Ben şimdi bir mezarın soğuk beyaz mermeri üzerinde oturuyorum okuyucu “Ben buradayım peki sen neredesin okuyucu?” diyen birinin evinde. Bak; avucumdaki şu toprakta, başımın üzerinde dönüp duran göğün mavisinde, sayfalarının kenarları kıvrılmış kargacık burgacık harflerle doldurduğum defterimde, kederle yakıp içime çektiğim sigaranın, gülümseyerek üflediğim dumanında ruhunu hissettiğim, evinin soğuk mermeri üzerine pek alışa gelmedik bir rahatlıkla oturduğum "ADAM"; sence bizi, ölümün sonsuz terk edişine teslim etti mi okuyucu?

En çok da o anlattı bizlere herkesin duyumsadığı ama kimsenin aldırış etmediği, ekşi kokusuna rağmen kabullenmeye özen gösterdiğimiz yalnızlıklarımızı.

Dedim ya! Yazmak istiyorum. Yazmaktan da çok anlatmak istiyorum. Tek nefeste okunmaya degecek cümlelerle, pekiştire pekiştire anlatılmaya layık olan bu yalan kalabalık ömürler topluluğunu. Adına öylece yaşamak dediğimiz "Boşa yaşama sanatı oyuncularını."

Hem de burada bir büyük ustanın beyaz mermer evinin kenarında öylece otururken anlatmak istiyorum.

Mutlu yaşıyor görünmeden önce; alıştıklarına yok alışmadım, alışamadıklarına ise alıştım demeden önce, dahası susmadan, durmadan, duraksamadan noktasız, virgülsüz, imlasız kuralsız yazarak anlatmak istiyorum. Ruhumun çıldırtan çığlıklarını okuduğun bu imlasız satırlarla daha önce onun satırlarında karşılaştığını biliyorum okuyucu. Ama orada da anlamadılar bizi. Ne çığlıklarımızı ne de satırlarımızı anlamadılar okuyucu. Önemi yok, daha kimler kimler anlamadı ki bizi.

Artık bu oyunu, anlamadan anladım desen de, zaman zaman anlamamak daha çok işine yaradığından; anlamadım desen de, hatta altını çize çize, pekiştire pekiştire benim hayata dair kabullenilmiş yalnızlığım yok demenin bir önemi yok soğuk mezar taşında oturup kabullenilmiş yalnızlıklarının eseri olan hayatının son satırlarını "yazan" sevgili okuyucu.

Anla artık kendim, benim de herkes gibi; ekşimiş kokusuna rağmen kabullenilmiş yalnızlıklarım vardı, birazdan son bulacak ömrümde.

*Ben şimdi bir mezarın soğuk beyaz mermeri üzerinde oturuyorum okuyucu
"Ben buradayım peki sen neredesin okuyucu?" diyen birinin evinde*

UYKUSUYLA DÜŞEN

Halis TAMKOÇ

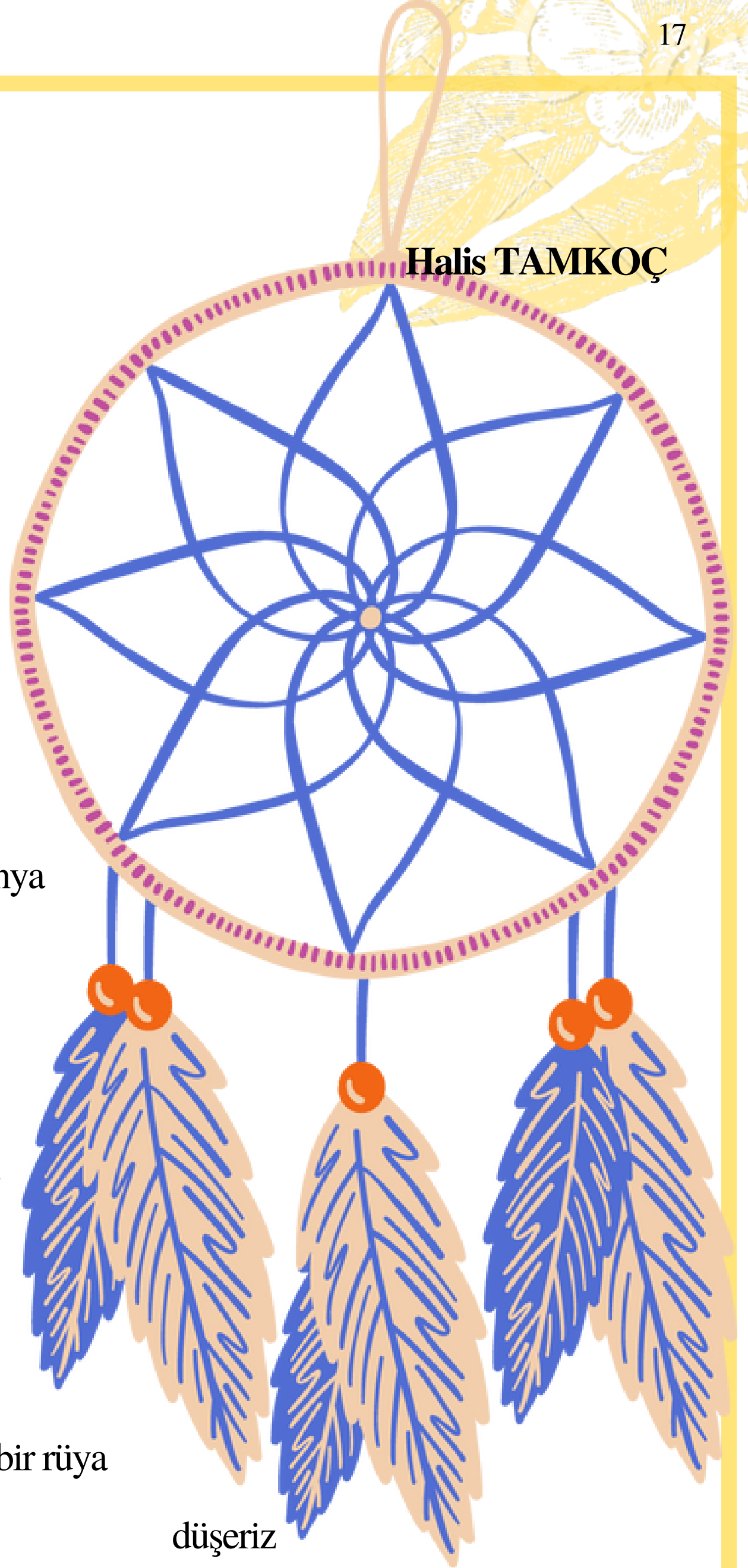
usul usul yayılsın uyku
ve ılık ılık
kanda bir nehir gezintisindeyiz
üşüsün dışarıda tüm maske,
yüzler ve binbir kılık
sıcağı seviyor olmalı
gölgeler ve ışığa
öyle muhtaç öyle alışık..
kriz geçiriyor ve kimsesiz
kirlenen bir denize elân
boğulan ve..
yetişmeliyiz...

yalnızlığı kendi seçmiş
bir tek başınadan mı dünya
korkup kaçıyor
yaşasın küçük köy,
tribün ve taraftarlık!
hiç olmamışız ki
dünyalıyız diyelim artık

uyku bu ya;
bulutların elinden tut
rüyalardan seç kendine bir rüya
gerçeküstü güya!
düşeriz ve sert sınırlar
düşeriz
bizatihi yağmur gibi
bir iyilik olarak
belki deniz kurtulur
belki balık da yağar...

düşeriz
ve yüzümüz toprak
düşeriz
gölgemizle, yaratılmış olmakla
barışık ve
uzun bir ölüm değil
çünkü yaşamak
huzura ermişçesine itinalı
düşeriz
kavuşmuş bir ruhun tebessümlü
kalır bir tutam sevdalığı...

‘varoluşsal suç’ işleyene
ilham gelir kıyamadığı
sezgisidir yâdigâr..utanır

EL FALI

Fatma KOŞUBAŞI

Şadırvanın sesi; lodosun ılık esintisiyle sağa sola savrulan yarı kuru yaprakların doldurduğu bir vadinin ortasına attı beni. Gördüklerine yorulan gözlerimi kalabalığa, satıcı seslerine, çocuk çığlıklarına, fotoğraf çekenlere, musalla taşıdaki cenazeye, dua okuyan hocanın ölümü hatırlatan sözlerine kapattım. İçimde cümle yorgunluğum, kırgınlığım, pişmanlığım cirit atarken o ıssız vadide oturdum dakikalarca... Hayal kırıklığı yorgunuydum. Yürümek değil oturmak oturmak, kımıldamadan şadırvanın huzurlu çağılısında öylece kalmak istiyordum. Azıcık kımıldasam kırıklarımın çıkan ağrılardan çığlık atabilir, avazım çıktığıncaya kadar bağırabilirdim.

"Ey insan kardeşim! Yaşamaya gönüllü olmadığın için ölüyorsun!

Binaların içinde çürüyen bedenine, kuytusunda can çekişen benliğine acı!

Gelin, arzu duyun güne ve geceye.

Yaşamaya gönüllü olun biraz! Yaşamaya gönüllü olun!"

Ne yapsam, içimden de dışımdan da sükûnete eremedim. "Tanrım içimdeki ses çok fazla!" İkinci ezanı okunuyor. Uzun zamandır bu kadar hüznü bir ezan dinlememiştim. Eyüp Camii'nin etrafında yüzlerce kuş asırlık ağaçların tepesinde cıvılda cıvılda, daldan dala konarak eşlik ediyor ezana. Ben en çok ağaçlara, yapraklarına, gövdelerine bakmayı severim. Bir çeşit özlemimden mi arınma isteğinden mi yoksa beni çeken doğal bir enerjimi çözemedim. Duvarı boy veren dümdüz bir ota bile kayıtsız kalamıyorum bu şehirde. Gözlerimi altında oturduğum manolya ağacına, bulutlu gökyüzüyle birleşen heybetli yapraklarına bakmak için açtım. Kim bilir günde kaç kişi buraya oturuyor ve kaç bu yaprakları hayranlıkla izliyor? Adını sorsan "ağaç işte" deyip geçerler, bilmezler ki dünyanın en güzel kokulu çiçeği tepelerinde açar. Yanımda iki palmye, arkamda yıllara direnen bir çınar ağacı... İki alacalı kedi çınarın dibinde kıvrılmış uyuyor. Yaşlı ağaçtan birkaç yaprak döne döne yorgun, onurlu taş döşeli meydana düşüyor. İnsan nasılsa dünyayı öyle görür ya belki de mutlu düşmüştür. Son yapraklar; sarıdan kırmızıya turuncudan kahveye arada esen rüzgârın etkisiyle havada birbirine dolanıp düşerken ruhumda taşıdığım fazlalıklar da ayaklarımın dibine birikiyor. İpil ipil döküldüklerini hissediyorum elimden, saç uçlarımdan, tırnaklarımdan, göğsümden.

Çay, kahve, salep, boza satan büfeden satıcının çığırta ses geliyor. "Geel geel çaya gel, kahveye gel!" Yanı başımda dikilen genç kadının kâğıt bardakta höpürdettiği Türk kahvesinin kalbimi yumuşatan, davetkar kokusunu alıyorum. Yüzümü kaplayan koca tebessümümle burnumdan ciğerlerime çekiyorum yaşamı. İçim yansa da ağlamıyorum yeni doğan bebek gibi. Gözyaşlarımı içime akıtmayı öğrendiğimden bu yana rengimi belli etmiyorum. Yine de tek yalansız yerimiz ele veriyor bizi. Gözbebeğimiz. Karşı bankta bastonuna kafasını dayamış düşünen yaşlı amca mesela; hayat öyle bir kemirmiş ki ruhunu bastonundan daha kuru kalmış dünyanın ortasında. Anlat desen özet geçmeye gerek duymayacak ömrünü. "Ne anlatayım, acıları gerçek, kendisi yalan dünya."

Misafir olduğumuzu bile bile yerleşmeye çalışıyoruz ya şuracığa. Ömür o yerleşme çabasıyla geçerken bir gönüle adam akıllı yerleşemediğini görmek değil midir boşuna nefes almak? Yok sevmekten, seilmekten başka çaremiz. Çalışmaktan, yorgunluktan, bu da geçsinlerden, bunu da alayımıldan zaman kalmadığından paslanıyor kalbimizin kapısı. Sonrası çarpık çurpuk ilişkiler.

İçinde bulunduğum düşüncelerden bir kadının daldan düşer gibi yanıma oturmasıyla ayılıyorum. Şişman, yayvan burunlu, koca erik gözlü. "Eccük kay!" diyor dondurmasını yalayarak. Aşağıdan yukarıya beni süzüp ağzını şapırdatarak dondurmaya devam ediyor. Üstelik buram buram ter kokuyor bu soğuk havada.

Çantamı toparlayıp kalkmaya hazırlanırken eliyle dizime dokunuyor. Erik gözlerini yüzümde gezdirerek "Dur bacım, sen de bi haller var." Tekrar kalkmaya yeltendiğimde sol kolumu tutup "Uzatıver elini bi falına bakayım." diyor tehditkâr bakışıyla. İstemediğim bir konuda ısrar edilmesi oldum olası gerer beni. Ter kokusu üstüne. Elini tiksinierek ittiriyorum. "Yok! Fal falan baktırmam ben."

"Aha şu kaşımın ortasındaki simsiyah benden büyük dertlerin var yüreciğinin orta yerinde."

Kaşlarının ortası... gülmemek için zor tuttum kendimi. Of! Şu falcılar da hep aynı terane. Dondurmayı yalayışı da efsane yalnız. Koca ağzıyla bir topu hüpletirken üstüne döktü. Gülererek eteğini gösterdim.

"Dondurman, üstüne döküldü." Elindeki adi peçeteyle çok da umurundaymış gibi şalvarını sildi.

"Sen de amma inatçımışın güzelim." Dondurma tutan eliyle göğü işaret etti. "Şu üstümüzden geçen bulut var ya ondan daha temiz kalbin var senin, otur şuracığa da bi anlatıverem." Kalmakla gitmek arasında yarı tereddütlü cevap verdim.

"Gerek yok hep aynı şeyler." Dudağından taşmış dondurmaları diliyle temizleyip yandan bir bakış attı.

"Seninki aynı değil bacım, ayrikotu seninki. Güllerin değil dikenlerin içinde boy vermiş." Kadın edebiyatçı sanki. Ayrikotu falan. Merak ettim şimdi. Ne gördü ki bende?

"Eee??" "E..si at bi ellilik anlatayım." "Deli mi ne!" diyorum çantamı açarken.

"Hee deliyim tabi ya deli. Delilik böyle işte, kalp gözün açık gezersin, aha böyle duramazsın konuşmadan."

"Doğru az önce de Tarkovsky'nin delisi gibi bağırarak istemedim mi meydanda?"

"Ne diyon bacım sen, tas tarak ne?"

Etrafımdakilerin bakışını üstüme çekecek tiz bir kahkaha attım, sinirden mi gerçekten komik geldiği için mi bilemedim. Üstümden son fazlalıklar da sarsıla sarsıla düştü. Bir kahkaha boynuma dolanan duyguların sarmaşığını dağıttı ya falcı kadına sarılmak istedim o an. Dondurması bitmişti. Çocuk mutluluğuyla külahın sivri ucuna kadar çıtırdatarak yedi. Elimdeki parayı görünce bülbül gibi şakıdı yeniden." Geleceğin aydınlık, misler gibi, keyfin gıcırında. Elinde bir kalem düşünür durursun, etrafın kalabalık lakin şu yüreciğin yapayalnızdır be güzelim. Uzaktan ayran ayran bakanlar vardır sana. Kimseye yer vermemişin kalbinde. Amaaa bir kısmetin var ki beyaz atlı prens mi desem esmer yağız delikanlı mı gerisini sen düşün artık. Atına binmiş koşuverir sana doğru. Seni çekemeyenler var, dikkat et biri uzun boylu kısa saçlı bir kadın, diğeri etine dolgun beyaz tenli isminde D harfi var."

O konuştuğu gülümsüyor, gülümsedikçe mutlu oluyor, ezberlediği sözlerine inanır gibi yaparak arada "Yaaa, gerçekten mi, şahane." diyerek kahkaha atıyordum. Tuttuğu sağ avucumda bir kapı açılmış da gördüğü filmi yorumluyordu. Ezberlediği yeri unuttuğunu fark ettiğim bir anda durdu.

"Yook yok, inanmadın sen, neden gülersin böyle pişmiş kelle gibi." Gözümden bir şey kaçmaz edasıyla sinsice yüzüne baktım.

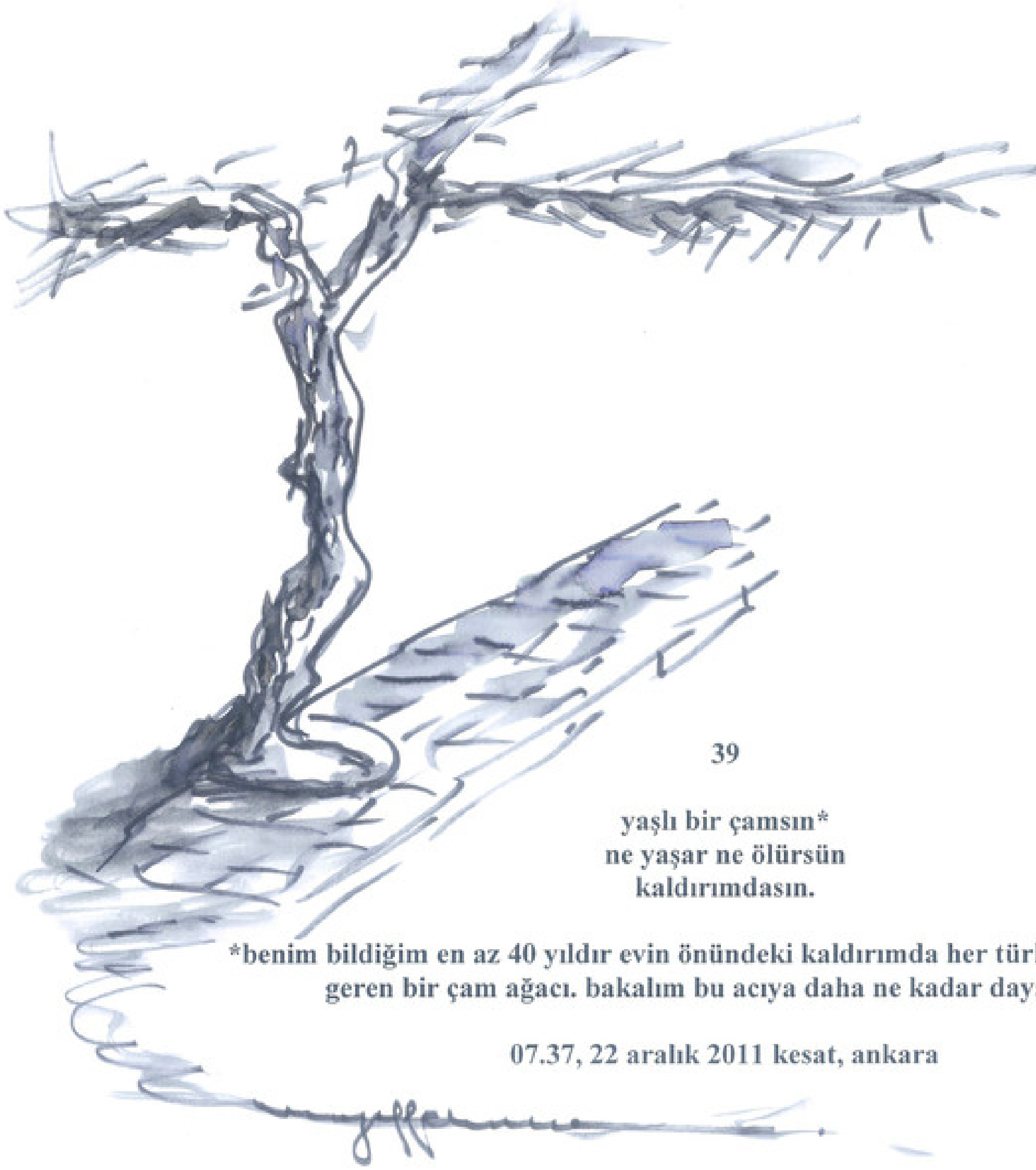
"Sana değil, anlat lütfen, daha neler?" O anlattıkça coştı, coştukça daha fazla anlattı, ben sözlerin başından sonundan bihaber yaprakların uçuşunu izledim. Falcı kadın parayı sütyeninin içine sıkıştırıp "Deli mi ne!" diyerek yanındaki gülleri aceleyle topladı, şalvarını yeldire yeldire kalabalığa karıştı.

Umut dünyası işte, biraz yalan, biraz masal. Kalbimiz inanmazsa beynimiz kanar. Bir çocuk gibi kansın, mucizeler beklesin...Eh, bu hüznün üstüne de iyi geldi. İnsan insanı hem zehirliyor hem zehrini alıyor. Hüznün kovan kuşu gibi geldi, üstüme çullanan ağırlığı kanatlarıyla taşıdı gitti.

Bugünlerde elinde gül taşıyanlar daha mutlu. Ekrandan kafanı kaldırdığında gerçek dünyanın gösterişsiz, doğal insanlarına çarpıyorsun.

Ve bazen biriyle ya da bir şeyle ekran olmadan, harflere basmadan konuştuğunda yaşadığını hissediyorsun.

Muzaffer TUNCA

39

yaşlı bir çamsın*
ne yaşar ne ölürsün
kaldırımdasın.

*benim bildiğim en az 40 yıldır evin önündeki kaldırımda her türlü cefaya göğüs
geren bir çam ağacı. bakalım bu acıya daha ne kadar dayanacak

07.37, 22 aralık 2011 kesat, ankara

KENDİ TİPLEMESİNİ KONUŞTURAN SANATKÂR

Yasin Mert ÖZÇELİK

Koynumda ahenkin taşıyım kolyesini,
Gezdiririm durmadan yanımda;
Bir o yana, bir bu yana,
Yürüme koştururum insanların dağlarına!
En güzel dizelerde, bir gezgin gibi
Siftahını açacak bir pazarcı niyetlisi,
Ölçütün kaynağından yudumlamak için,
Uğrarım tüm duraklara, durmadan durmayanlara!
Takılıdır balıkçı şapkam, niyetim
balıkçısızlık, koynumda oltam.
Kapıdan kapıya çalarım, istediğimi
Aramam denizde, evlerden araklarım.
Bana durmadan gidecekleri yerleri sorarlar,
Bilmezler ki ben de yabancıyım buralara.
Hep sokaklarda sürterim, beni ancak
Buradan toplar en yakın bildiklerim.
Çilek kokulu düşler görürüm sürekli,
Görmezler ki benim ahududulu, pörtlek gözlerimi.
Ama siz gelin görün ki dilediklerimi;
Hiç dinlemediler, görmediler, dışladılar beni.

ZİNCİRLİKUYU

Recep ATMACA

Bir ceylan, günlerdir açlıkla boğuşan aslandan nasıl kaçıyor can havliyle, arkamdaki hırlayarak koşan köpekten öyle kaçıyordum.

Gayrettepe Metro İstasyonundan indikten sonra Zincirlikuyu Mezarlığının yolunu tutmuştum. Öğle namazını müteakip defnedilecek bir cenaze vardı. Seri adımlarla yürüyor olmam, kulakları kesilmiş, yerden alçak, sapsarı köpeği huylandırmışa benziyordu. Takıldı peşime. Fark edip onu, hızımı artırdıkça, pistten kalkmaya hazırlanan uçak gibi o da hızlandı. Hırlamaları havlamalara dönüşmüştü bile. Paçamın bir an sızladığını duydum ama duramazdım. Alçak köpek yiyecek gibiydi beni. Neden ben, diyordum Zincirlikuyu'ya her yaklaşışında.

Neyse, paçayı zor kurtarıp –mecazen değil, gerçekten paçayı zor kurtarıp- kendimi Zincirlikuyu Mezarlığı'nın o heybetli kapısından içeri attım. İçeri girmeden, kapı üzerine işlenmiş o muazzam ayeti okuma fırsatı bulmuştum. 'Her nefis ölümü tadacaktır!' Sanırım dua vaktimdi:

-Allah'ım ne olur şimdi olmasın!

Bir sürü çelenk, çiçeğin çevrelediği sade bir tabutun çevresinde iki kişi vardı. Genç bir hoca. Evet evet çok genç. Sakallarını ergen olduğundan bu yana kesmiyor gibiydi. Aksi halde bir ergenden farkı kalmadığının farkındaydı. Sanırım yeni mezun ve başarılı bir özgeçmişe sahip ki Zincirlikuyu'ya defnedileceklerin namazını kıldırabiliyordu. Doğrusu Teşvikiye Camii İmamı olmalıydı. Zincirlikuyu Mezarlığı'na gömülmek için Teşvikiye'de cenaze namazının kılınması icap ederdi bilirsiniz. Ta üçüncü Selim avlanırken, nişan taşını diktiği yerin kıymetini, o zamanlar görmüş meğer. Tarihteki 'MAH' sultan üçlüsünden, en baştaki Sultan Abdülmecid, burayı camiye çevirirken, varmış bir bildiği. Koca sultanın yaptırdığı camide benim namazım kılınacak değildi ya!

Genç hocanın hemen yanındaki adam ise emekliliğine sayılı günler kalmış gibi her yıkadığı mevtaya beddua eden –şu son iş günlerinde bir rahat bırakmamışlar diye- tombul ve gülmeyi kim bilir hangi taşın altında unutmuş olan gassal. Hırlamasını, havlamasını bir köpek ancak, bu ürkütücü suratu görünce kesebilirmiş. Peşimdeki köpeğin mezarlığa girer girmez beni yemekten vazgeçmesine şaşmamalı. Başımla, mütebessim gence selamvari hareket yaparak az evvel bana bakan gassalın yanında safa durdum. Nasıl bilirdiniz, hakkınızı helal ediniz, seremonilerinden sonra, üç omuz, ağırca tabutu, kazma işlemi henüz yapılmış kabre taşıdık. Çelimsiz ben, attığım her adımda yolun hiç bitmeyecek oluşundan şüpheleniyordum. Tabutun tahtaları, omzumda değil kemiğimin üstündeydi sanki. Bu can nasıl dayanırdı? Soluk soluğa nefesim, beklediğim safta birazcık dinginlense de geçmemişti. Kabre giden, yine başka kabirlerin arasından ve çam ağaçlarının yanından geçen yol ve hacimce küçük, kütlece büyük tabut, yeniden nefes nefese koymakta gecikmemişti beni.

Genç hoca, mevtanın son dualarını yaparken kapıya doğru gitmişim bile. Gassal ise yeni yıkamalarına. Kapıdan başımı uzatıp beni düşman bellemiş köpek oralarda mı diye kollarken bir el dokundu omuzuma. Huzur muydu yoksa?

-Başınız sağolsun!

-Teşekkür ederim ocam!

-Ocam mı? Bilirim sizin oraları. İlk görev yerim, mesela; Çorlu'ydu.

-İyiymiş ocam.

-Neyiniz olur Ateş Ateş Bey?

-Bişem olmaz. Ben üniversite okurken elimden tutmuştu adam.

-Çok zengin bilirsin o zaman. Ateş Ateş Bey'in tek tanıdığısın anlaşılan. Talihli adamsın.

-Ee, ne talii ne talii!

Bu sırada gömülmemiş bir mevta ararken başımızda dolaşan bir karga, başıma teğet geçen dışkısını, tabuttan eminim izi kalan omzuma bırakıverdi. Siyah kadife montumun tüy yakasından süzülen dışkıyı görünce hoca neşelendi biraz:

-Bakın talihliymişsiniz.

Eşlik etmek zorunda hissetmiştim kendimi. Hiçbir din adamıyla bu kadar uzun süreli konuşmamıştım. Yanlış bir şey dersem yakacak diye korkuyordum galiba!

-Gelin, Teşvikiye Camiine gidelim. Size bir çay ısmarlarım. Çaycı arkadaşım da güzelce temizleyip kurutur montunuzu. Talihinizden kurtulursunuz işte.

Bu kez gayri ihtiyari tebessüm etmişim. İğne atsan yere düşmeyecek minibüsteki yolculuğumuz ve belki daha az kargaya rastlayacağımız yeşilliklerin arasındaki yürüyüşümüzün ardından varmıştık Teşvikiye Camii önündeki otantik çaycıya. Yol boyunca; gassalın, isterse gülebileceğinden bahsetmişti. Tabutu taşıırkenki homurdanışı gözlerimin –kulaklarımın- önüne gelmişti bir an. Hocanınsa ara ara, sadece üç kişinin defin işini üstleniyor oluşunun gülünçlüğü, bana dönerek işaret ediyor oluşunu anımsamıştım. Emekli günü de dolmamış mı ne gassalın? Teşvikiye'yi anlatmıştı. Övünmek gibi olmasın ama Türkiye'deki kıraat-tecvid-hadis birinciliklerine değinip değinip durdu. Tebrik etmemek işten bile değildi. Rahmetlik babasının dileğiymiş, onun buraya atanabilmesi. Görmemiş fakat! Çorlu'yu çok sevdiğini söylemişti. Küçük bir İstanbul imiş orası. Havaalanı bile varmış maşallah. Ama Ergene'nin pis kokusuna, Çorlu'daki fabrikaların tesirine bir çözüm bulamamışlar ne hikmetse! 'Ulan ben bile bilmiyorum! Sen nereden bileceksin', diyememişim. Küçüğümdü ama saygım sonsuz nedense! Korkuyor muyum nedir?

Çayı Karadenizliler üretir, biz içeriz. Çaydan biz anlarız, diyen Erzurumlu Çaycı İhsan –kocaman bıyıklıydı- kesme şekerlerle, üstü çöplü, açıkça çayları masamıza koymuştu bile.

-Sizin oralar çok çay sevmez değil mi? Bu arada adınızı hiç sormadım kusura bakmayın.

-Gürkan benim adım.

-Az evvel, Zincirlikuyu'da pislendi montunuzu İhsan kardeşim getirene kadar hasbihal mi etsek Gürkan Bey?

-Baakın ocam, ben akkaten taliili falan değilim. Bir kuşun, attı cırtlak sesli bir karganın dışkısıyla taliili mi olurmuş insan? Bi kere üniversite okuyacam diye geldim İstanbullara. Taksici babam vefat. Ne yer ne içerim şimdi? Teknik liseden sonra örtmen olayım diye lisans okudum. O sene teknik örtmen alımı yapılmadı. E, ani talii? Tamam, dön-gel memleketine Gürkan dedim. Çorlu fabrika dolu, teknik adamsın, gir çalış. Girdim de. Adam, işveren yani, kaç sene sigorta ödememiş. Bakın ocam, ala emekli primi dolsun diye çalışıyorum bu yaşta, em de sağda solda. E, ani talii?

-Durun durun Gürkan Bey, bir soluklanın.

-Affet ocam. Ep kendime anlatırdım bu iikayemi. İlk kez birine söylerim be.

-Peki baban rahmetlik ya sen üniversitedeyken nasıl geçindin?

-Ateş Ateş Abi ile tanışmam olmuştu o sağken. Babam Çorlu'da taksideyken yanına gider, işe bile çıkardım. Bir gün Ateş Abi bindi. Nasıl sarhoş! Ocam günaaa girmiyom de mi? Ocam sağol. Dedi ki beni İstanbul'a götür. Em de karşıya, Bostancı'ya. Amca dedim, var mı liran, çok yol? Dedi sür, allederim ben. Yolda da

bana içki, kuruyemiş aldırılmaz mı? Kırmadım aldım tabi. Çok memnun olmuş. İnerken adamına, taksimetrede yazanın üç mislini ödettirdi bana. Ne vakit ararsa gitmem şartıyla. Trakya'daki bütün işlerinde yanımdaydım. Böyle bir maziden sonra üniversite kazanıp, çulsuz kalınca aradım. Bostancı Taksi Durağına gidip Kazım'ı bul dedi. Dilediğim arabayı seçip, üniversite boyunca taksicilik yaptım işte. Durak, Ateş Ateş Abininmiş.

-Talihi bulmuş seni Gürkan Bey naber!

-Bekle ocam bi durun bea! Bostancı'dan Taksim'e bir yolcu getirmiştım bir gece. Eeykelin tam önünde bırakacaktım. Cebinden parasının yerine bıçağını çıkaran adama can aavliyle kolumu siper yapmışım. Bıçak koluma saplandığında az ötedeki polis aracına arkadan çarpmışım. Bıçak bölümü ayrı bir olayken, kamu malına zarar vermekten bir araba parası tazminat ödemişim. E, ani talii?

-Sen de kendini Hayri İrdal saymışsın öyle mi?

-Ne? Ocam ben sayısalcıyım. Teknik adamım bu roman kahramanlarını bilmem. Velhasıl; talii tanımadım, o da beni tanımaz zaten.

Kış mı bahar mı belli olmayan Şubat gününde, havadaki belirsizlik yüreğime işlemiş gibi hissettim birdenbire. Üçüncü Selim burada dinlenirken ne düşünüp ne konuşuyordu acaba vezirleriyle falan. Nizamı Cedit 'in başardığı işlerden mi Kabakçı Mustafa'dan hiç haz etmediğinden mi bahsediyordu? Bir gün ölünce, yerimi -tahtımı- oğlum almasa da amca oğlum alacak, bu taht boş kalmaz hiç, diye teselli mi buluyordu sessiz sessiz?

Siyah kadife montumu pırlıl pırlıl eden Çaycı İhsan'a teşekkürlerimi, genç hocaya da sohbeti için memnuniyetimi iletmişim çoktan. Çoktan olacak, çünkü; yaklaşık yirmi dakikalık yolu aşmışım bir şekilde, yine başladığım yere gelmişim: Zincirlikuyu Mezarlığı kapısı önüne. Sapsarı köpeği aradı gözlerim kaybolan parayı evin yüzünde arar gibi. Hocayla konuşmaya dalıp talihsizliklerimden bahsetmem, sızılarımı da unutmama sebepmiş baksanıza. Paçam yırtılmış ve krem rengindeki spor ayakkabılarıma, kan lekesinin, omuzumdaki karga pisliği gibi yayıldığını görmüştüm. İstemsizce omzumu elimle kontrol ettim. Bir şey yoktu çok şükür. Öğlenki alçak, kesik kulak köpeği de göremeyince, metro durağına doğru yürüyüşe geçmekte fayda olacağını düşündüm. Çorlu'ya dönmeden evvel yapılacak işim vardı daha. O genç hoca, montumu teslim almadan önce sormuştu -ne kadar meraklı bir adamdı- bile:

-Gürkan Bey, montunuzu alıp, giydikten sonra nereye gideceksiniz?

Sanane, demeye yürek lazımdı tabi.

-Birazcık özel ocam ama sıcak bi insansınız siz eralde! Diyeyim: Boşandığım karımdan, sadece aftasonları alıp görebildiğim küçük kızanımın yanına gideceğim...

Metrodaydım şimdi. Bacağımın kan kokusu, yanımdaki süslü, elinde bilmem hangi kahramanların başrolde olduğu öykü kitabı olan bayanı rahatsız etmişe benziyordu. Omzumu da elimle sık sık kontrol etme gereği duyuyordum, kadın, her burun deliklerini açma kapama -genişletme- halindeyken. İnsanlara huzursuzluk vermek hiç hoş değilmiş. Bunca anlattığım şeye rağmen, o genç hoca -adını neden sormadıysam artık- beni hala talihliler listesinden çıkaramamış mıdır merak ediyorum doğrusu. Umarım anlar artık!

Hem şu Hayri İrdal denen adam da kimmiş? Yine umuyorum ki bu adam da, gassal gibi suratsız biri değildir.

VAZGEÇTİM

Abdurrahman ÖZER

Yıkamadım gitti benlik bendimi
Sevilir mi deme sevdim derdimi
Geceden sabaha her gün kendimi
Darağacı kurup astım vazgeçtim

Ne yazıya anlattım ne de kelama
Kelimem sığmadı hiçbir manaya
Söyleyecek nice söz var ki daha
İçime atıp da sustum vazgeçtim

Nereye vardımsa bulmadım huzur
Gönlüme düşmedi gökten inen nur
Bazen kasırga oldum bazı yağmur
Yağdım da gürledim estim vazgeçtim

Yar ile ağyardan görmedik hayrı
Yüzleri bir başka sözleri ayrı
Kimseye varamam ben senden gayrı
Dostlardan ümidi kestim vazgeçtim

Ne varsa alemde tamamı birdir
Yol birdir varlık bir hepsi sendedir
Bu yol cefalıdır bu yol çetindir
Sanma ki darıldım küstüm vazgeçtim

Ali HAVAN

CEBİMDE

Dünyaya lades dedim baktım şaka cebimde
Mühürlü zarf içinde tek varaka cebimde

Yüklerimi bıraktım kuş gibi hafifledim
Boşadım hayat seni tüm nafaka cebimde

Gürültüler kopuyor şehrin caddelerinde
Sükutu boğduğumdan her tarrâka cebimde

Işığı hissetmiyor gözlere perde indi
Hiç kimseler bilmiyor yara arka cebimde

Hayat bıçağı saplı kan sızıyor gölgemden
Kefen bezim kuşakta ölüm yaka cebimde

Yan yana çivilendi cilalandı tahtalar
Tabuta çakılacak son plaka cebimde

Güvercinlere serptim zamanı avuç avuç
Kanat çırsınlar diye her sadaka cebimde

Ölümün parmağına yüzük taktım doğumda
Başımı sokacağım tek baraka cebimde

Hayat sigarasını çekemedim içime
Dumanı boğazımda son tabaka cebimde

Dalgalı denizlerde dümeni kilitlenmiş
Bata çıka yol alan Nuhsuz taka cebimde

Acı ile yıkanmış ömrümün tarayacak
Dağınık saçlarını telli toka cebimde

Bu dünya caddesinde omuz attım hayata
Yürüyüşüm havalı ondan caka cebimde

Kaç kez yoruldu ölüm dünya dağdağasında
Heves kamçısı elde ve falaka cebimde

OLANLAR OLDU TANRIM

Hamide AYANA

Yazmak nasıl kendini doğurmaksa yolla çıkmak kendine varmaktır derim hep. Uzun yola çıkmaya fırsatım olmadığı her tıkanmışlıklarımın evin arka bahçesine çıkardım. Kendime varmak için iki kısa adım da yeterli oluyordu bazen. Çaysız kahvesiz olmazdı tabi bu çıkmalar. Çayı, kahveyi hep bir yoldaş olarak gördüm, elimden neredeyse hiç eksik olmazlardı bu yüzden. Annemde hep bunlara olan tiryakiliğimden zannedip kızardı her seferinde. Oysa bilmezdi insanın bazen eli dudağı içinin tenhaliğine arkadaş aradığını. Annem çoğu şeyi bilmezdi, iyi ki de bilmiyordu. İnsanın içinden her geçen dışından anlaşılması ne korkunç olurdu düşünsenize. Maazallah dostlar!!! Bu kısmını şükür defterimize yazalım büyük bir ciddiyetle.

Herkesin her şeyi bilmediği gibi her yolculuk da göstere göstere olmuyormuş. Yatağıma uzanırken kendimi yüz yıl öncesinden toparlandığım gün anlamıştım. Sabahları belki de en çok bu yüzden önümdeki takvime zar zor adapte olabildim. Oysa sorsanız hep benim huysuzluğumdan derlerdi. İyi ki diyorum ya size herkes her şeyi bilmiyor.

Uzak bir yolun yolcusuyum şimdilerde. Epey uzak, dünyanın öbür ucu. Bilmem bahçede attığım adımın bilmem kaç katı? İçim ürpermiyor değil. Kimseler yine bilmeyecek. Korkularımı da bavuluma sığdırdığımı. İçine sadece annemin tülbentini değil çocukluğumu da sıkıştırdığımı. Yol hâli diyecekler ağlarken oysa ben en çok yarım bıraktıklarına ağlayacağım. En çok da beceremediklerim canımı acıtacak. Niyelere takılacak aklım. Yol boyunca cevaplar arayacağım önümdeki kitabın satırlarında gezinirken. Freudcuları bir kez daha haklı çıkaracak savunma yöntemleri geliştireceğim içimden. Geliştirdikçe rahatlayacağım. Rahatlamaya çalışacağım. İnsan her şeye yetmezmiş çünkü. Ne akli ne benliği. Hep bir eksik, hep yetersiz...

Yol bir silkelenecek olacak bende bu sefer. Üstümdeki tozları atacağım. Attıkça eksileceğim, eksildikçe hafifleyeceğim. Yeni kimlikler giyineceğim. Bütün mecburiyetlerden uzak, en çok kendimde inşa etmek istediğim kaç kimlik varsa bir bir ilikleyeceğim üstüme.

İçimdeki çocuğa sarıla sarıla korkularımı, yarım kalmışlıklarımı, beceremediklerimi hepsini sahiplenerek öpüp koklayarak akıp giden yolu seyredeceğim. Seyrettikçe nefes alacağım derin derin. Ve önümdeki defterin satırlarına imkânım olursa bir şükür cümlesiyle beraber şöyle bir cümle not düşeceğim.

*“Olanlar oldu Tanrım.” Olanlar iyi ki olmuş Tanrım.

(*)Didem Madak

PLANLI ADAM

Sena Nur USLU

Her gün aynı saatte evden çıkardı Hasan. Çok dakik bir insandı. Hayatını hep planlı yaşardı. Düzenini bozacak herhangi bir fikirden nefret ederdi. Giyeceği kıyafet bile günler öncesinden ayarlanırdı ama hayat bu ya, her şey her zaman istediğimiz gibi gitmez. Yaşanan küçücük bir gelişme bütün planı alt üst etmeye yeter. Hasan, otuz yaşına geldiği halde bunun idrakine varamamıştı. Her şeyi kendine göre ayarlayabileceğini zannediordu. Bilerek ya da bilmeyerek ölümü hiç hesaba katmıyordu. Sadece ölümü katmasa yine iyi; aşkı, evliliği, çoluğa çocuğa karışmayı, hastalığı bunların hiçbirini planlarına dahil etmiyordu.

Hasan, sessiz, mesafeli biriydi. İçini kimseye açmazdı. Pek arkadaşı da yoktu zaten. Bir tek ara ara lafladığı iş arkadaşları vardı. Onlarla konuşurken de genelde dinlemeyi tercih ederdi. Hasan, biraz küstah biriydi. Kendine aşırı güveniyor ve bazen de insanları aşağılıyordu.

O gün de her zamanki saatinde evden çıktı Hasan. Arabasına binip güzelce sürdü arabasını. Aksilik bu ya, her zaman gittiği yolda kaza olmuş, yol bir süreliğine kapanmıştı. Bu durum, Hasan'ın moralini bozdu. Bu kaza yüzden belki de hayatında ilk defa işe geç kalacaktı. Geç kalmasa bile her zamanki saatinde işinde olamayacaktı. Suratsız olan yüzü, daha da asıldı ve farklı yoldan gitmeye başladı.

Tahmin ettiği gibi, işe beş dakika geç kalmıştı. Bu ilk geç kalışı olduğu için patronu bir şey demedi Hasan'a. Fakat Hasan'ın morali bozulmuştu bir kere. Artık hayatta düzelmezdi. Moralinin bozukluğu Hasan'ın işine de yansımıştı. Asla işine odaklanamıyor, bu da yine planlarını bozuyordu. Görüyorsunuz değil mi? Bir aksilik, üstelik kendi elinde olmayan bir aksilik nelere mal olmuştu. Oysaki Hasan biraz daha rahat olsa, olaylara bu kadar anlam yüklemese, hayatı biraz daha akışına bıraksa her şey ne kadar kolay olurdu değil mi? Ama gel de bunu Hasan'a anlat. Hasan, dik kafalının biriydi. Asla başkasının lafını dinlemezdi.

Hasan, işine bir türlü odaklanamadığı için öğle arasına kadar hiç mola vermeden çalıştı. Çalıştı dediğime bakmayın siz, doğrusu çalışmaya çalıştı. Öğle yemeği için dışarıda bir lokantaya gitti. Her zaman yediği yemekten sipariş etti. Hasan, bugün pek verimli çalışmasa da şimdilik planına uygun gidiyordu. Bu yüzden az da olsa morali yerine gelmişti.

Hasan, kafasını kaldırdığında karşı masadaki kızla göz göze geldi. Karşı masada masmavi gözlü, simsiyah saçlı çok güzel bir kız oturuyordu. Hasan, bu kadar güzel olan bir kızı hayatında ilk defa görüyordu. Göz göze geldikleri andan itibaren bir daha hiç çekmedi gözlerini. Hasan, ne yemeğini yiyebilmiş, ne de bir şey düşünebilmişti. Zaman onun için durmuştu. Kafasında kurduğu bütün planlar bozulmuş, kalbine çektiği sert kilitler açılmıştı. Kalbi adeta şarkı söylüyordu. Hasan âşık olmuştu, ama âşık olduğunu anlayamayacak kadar doluydu zihni. Ne hissettiğiyle ilgilenmiyor, yalnızca kızın gözlerinde yok oluyordu. Bir saat geçti, iki saat geçti, Hasan hâlâ zamanın ilerlediğini anlayamıyordu. Taa ki güzel kız lokantadan gidene kadar. Kız, lokantadan çıkarken, Hasan, onu takip etmek istedi, fakat işe geç kaldığını idrak ettiği için vazgeçti. Hasan'ın bütün planı yine alt üst olmuştu. Hem yemek yiyememiş hem de işe geç kalmıştı. Güzel kız karşısında hissettikleriyle, planlarının bozulması arasında bocalıyordu Hasan. Tanımadığı bu histen korkuyordu. Planlarının bozulması da canını yakıyordu. Aynı zamanda kızı bir daha görmeyeceğini düşünüp üzülüyordu.

Patronu bu sefer geç kaldığı için Hasan'a ayar çekti, ama bu Hasan'ın umurunda bile değildi. O sadece gözlerinde okyanusu bulduğu o kızı düşünüyordu. Aşk, bütün planlarını alt üst etmişti.

Hasan, o günden sonra o lokantaya her gittiğinde gözleri âşık olduğu kızı arıyordu. Göremediğinde bu güzel kızı hayal ediyor, sürekli kızın nasıl biri olduğunu düşünüyordu. Aşk, her ne kadar işine odaklanmasını engelleyip, Hasan'ın planlarını bozsa da içindeki mutluluğa bir türlü engel olamıyordu adam. Aşk, hayatıyla

birlikte, duygularını da alt üst etmişti. Aslında hayatını alt üst etmesinde bir problem yoktu. Kız, tekrar karşısına çıktıktan sonra dünya yansa Hasan'ın umurunda olmazdı.

Aradan haftalar geçti. Hasan yine lokantada yemek yerken, âşık olduğu kız, lokantadan içeri girdi. Hasan, kızı gördüğü için mutlu oldu. Bir şekilde kızın yanına gidip onunla tanışmalıydı. Bu son şansı olabilirdi. Genç kız, Hasan'ın yan masasına oturmuş, menüye bakıyordu. Hasan, bir cesaretle kızın masasına gitti. Ayakta duruyordu. Her zamanki ciddi tavrıyla şöyle dedi: “Merhaba, sizin için de bir sakıncası yoksa yemeğinize eşlik edebilir miyim?” Hasan, bunları söylerken çok heyecanlanmıştı. Kalbi hızlı hızlı çarpmış, yüzü hafif kızarmıştı. Genç kız, mavi gözlerini kocaman açıp, Hasan'ı baştan aşağı süzdükten sonra şöyle cevap verdi: “Ne münasebet?” Kız, bu cevabı verdikten sonra menüye bakmaya devam etti. Hasan'ın gideceğini düşünmüştü fakat Hasan olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Tekrar konuşmaya başladı Hasan: “Bakın benim gerçekten kötü bir niyetim yok. Sadece sizinle tanışmak istiyorum. Lütfen bana bir şans verin.” Kız, gözlerini devirerek cevap verdi: “Ben tanışmak istemiyorum. Lütfen beni rahat bırakın.”

Hasan, diyecek bir şey bulamadı. Hüzünle masasına geri döndü. Genç kızdan gözlerini alamıyordu. Kız ona kaba davranmıştı. Bu kaba tavrı bile Hasan'ın hoşuna gitmişti.

Kız, yemeğini yedikten sonra lokantadan çıktı. Hasan, bu sefer işini umursamadan kızı takip etmeye başladı. Bir süre yürüdükçe sonra bir adam genç kızın çantasını alıp kaçtı. Durumu gören Hasan, hızla adamın peşinden koşup genç kızın çantasını kurtardı. Genç kız, bir yandan çantası kurtarıldı diye sevinirken, diğer yandan çantasını kurtaranın az önceki adam olmasına şaşırılmıştı.

Hafif bir gülümsemeyle teşekkür etti kız. Bu teşekkür Hasan'ın çok hoşuna gitmişti.

“İstersen, yarın aynı saatte, bu lokantada bir teşekkür yemeği yiyebiliriz.” dedi kız. Hasan neredeyse mutluluktan uçacaktı ama mutluluğunu çok belli etmeden, “Benim için uygundur.” Diye yanıtladı. Kız, kafasını sallayıp uzaklaştı. Hasan da kızın arkasından bakakaldı.

Birkaç dakika sonra Hasan gerçek dünyaya geri döndü. İşe epey geç kalmıştı. Hızlı adımlarla işe doğru yürüdü. Yol boyunca yarınki yemeği düşündü.

Hasan, şirketten içeri girdiğinde patronu onu bekliyordu. Hasan'ı bir güzel azarladı. Sonra da şöyle dedi: “Sen son günlerde çok değiştin. İşe geç kalmalar, eskisi gibi verimli çalışmamalar. Bak ya kendine çeki düzen verirsin ya da işine son veririm.” Patronu, Hasan'ın cevabını beklemeden kendi odasına gitti. Hasan da yeniden çalışmaya başladı.

Ertesi gün, öğle yemeği için lokantaya gitti. Genç kız daha gelmemişti. Hasan, kendine çeki düzen veriyor, heyecanını yenmeye çalışıyordu. Nihayet genç kız geldi. Önce hâl hatır sordular. Sonra yemek siparişi verdiler. Ardından tanıştılar. Hem yemek yiyor hem sohbet ediyorlardı. İyi anlaşmışlardı. Hatta genç kız, dün Hasan'a önyargılı davrandığı için pişman olmuştu. Yemeklerini yedikten sonra tekrar görüşmek üzere birbirlerinden ayrıldılar.

Her gün görüşüyorlardı. Her görüşmede birbirleri hakkında bir şey öğreniyorlardı. Mesela bir seferinde Hasan, genç kızın köpekten korktuğunu öğrenmişti. Aşk, Hasan'a iyi gelmişti. Korktuğu gibi hayatı alt üst olmamıştı, hoş; öyle olsa da bu güzel kız için değermişti.

Sene sonuna doğru Hasan, genç kıza evlenme teklifi etti. Kız da seve seve kabul etti. Hasan, evlenmek istemekle doğru bir karar vermiş miydi, işte burası tam bir muammaydı. Artık kendine yeni bir düzen kurması, hayatını ona göre şekillendirmesi gerekiyordu ama Hasan bunun yerine bütün planları bozup anın tadını çıkarmayı tercih etti. Hayat bu ya, insanı en beklemediği yerden vururdu. Hasan'ı da kurduğu düzenden vurmuştu hayat.

KAYA KINASI**Osman AKÇAY**

bahar güneşi
ısı damlatırken yanan kuyruğundan
arıları bekleyen papatyaların
etrafında battaniye olduğu bozkırda
sürekli nöbet tutan
koca bir kayanın üstünde çivilendi sevdamız,
şımarık kertenkelelerin bakışları altında

ruhum tenimden süzülünce
kayadaki yosunun üzerine
ağızından çıkan beyaz kıvılcımlarımı bıraktım
şeker kıvamında.

bulamaç haline getirdim taşla ezip
adlarımızın ilk harflerini,
kına olarak işledim
nektarı damıtan minik avuçlarımıza.
yıkarken kınası kuruyan ellerimizi
dere kenarında tüm taşlar ve kayalar
sessizce ortak oldu bu sırra

ismini kazımadım ben
ne tarihe tanıklık eden ağaçlara ne de başka bir yere.
ince nakışlı gri tonlu yosunlarla kaplı
koca bir kayanın üstünde başladı sevdamız,
göbek bağımın dibine gömülü olduğu.
belki de sırf bu yüzdendir
taştan bir kalbinin olması
ve yüreğindeki savaşçı ruhun kükremesi

ELDE KALAN

İlknur İŞCAN KAYA

Zamanı yitireli yıllar oldu

**Kır kokulu gelincik tepelerinde
Uçuştı salıncaklar gidilmeyen ülkelere
Sıkılan bir çocuğun mutluluğa geciktiği
Büyüdüğü saatte...**

**Oysa elinde topacı, eriyen dondurması
Kalbinde taşıdığı heyecanlar vardı
Bakışları durdurmaya yetmedi akışı
Geri getirmeye çalıştığı anları**

**Masalardan örtüler kalktı
Çiçekleri diken sardı
Söndü sıcak soba sustu kahkahalar
Kuru otlar alev aldı
Yokluk esir etti varlığı**

**Zamanı kaybedeli yıllar oldu
Balonlarla yol aldı salındı göğe
Dilek fenerleriyle kayboldu bulutların içinde**

Küçük bedenler...

**Sevinçlere ne oldu şimdi nerelerde
Kuruyan çeşme sesleriyle yitip gittiler...
Elde kalan ne.**

Zamanı yitireli yıllar oldu...

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri....